

Galjoenstraat 31

Een koude zondagmorgen en ik loop door de Galjoenstraat,
gluur bij mensen door de ramen die ik helemaal niet ken.
Even voelt het of ik weer dat kleine, springerige meisje ben
dat vol vertrouwen aanbelt, wetend dat de deur zo opengaat.

De wereld was eenvoudig en ze kenden mij in de Galjoenstraat:
kleindochter van Vic en Richtje, die als eersten woonden hier.
Een touwtje door de brievenbus, het raam stond op een kier.
Mijn oma maakte kippensoep en samen deden we de vaat.

De tijd leek stil te staan, daar aan het spoor in de Galjoenstraat.
We werden stilaan ouder, maar het bleef gewoon de Schepenbuurt.
Je denkt dat alles wat haast niet verandert eeuwig voortduurt,
maar dat is een wens en als je dat beseft, is het te laat.

Nu is het slechts een huis, oud en verweerd, in de Galjoenstraat,
maar ooit was het de plek waar ik met open armen werd ontvangen.
Niets is meer hetzelfde, maar wat blijft is het verlangen
naar mijn oma die breed lachend in de deuropening staat.

Tussenland

Je ziet
wie wij niet kunnen zien,
al worden je ogen
steeds vager,
je stem en
je stappen
steeds trager.

Het voelt
alsof je afscheid
onderweg is,
net als jij,
die dag
komt steeds
meer dichterbij.

Zij staan
op jou te wachten;
een weerzien
aan de overkant.
Ik wil je nog
niet laten gaan
en kus je oude hand.

Spiegel

In de winkelruit zie ik mij niet,
maar jou: de man die alles ziet
en toch geen woord ontsnappen laat.
Ik ben eindelijk in staat

om op te merken hoe het licht
de lijnen scherpt in jouw gezicht
dat nu met mij versmolten is;
en even mist daar het gemis.

Je bent niet weg, niet echt,
je leent je glimlach als ik toch
verzink in een teveel aan tranen.

Als niemand hier mijn naam nog zegt,
zal jij het zijn die naar me zoekt
om wederom mijn weg te banen.